

мѣсто, дѣ съдеше клѣта—та му згоденица; той изглѣдваше като дѣте мѣсто—то; сызза потече по лице—то му.

— Тука, злодѣйцы,—извика той,—и отъ това мѣсто вторый пѣтъ ся скривате и носите отъ очи ми; нѣ пазете ся вече въ третій пѣтъ..... о! тя ще бѣде тогава... тогава моя...

Послѣ той си жално изглѣдна къмъ кырвана и съ тѣжко въздыхане върна ся назадъ.

VIII.

Грыцкый Владыка на Варна.

Слънце—то бѣше вече нападнѣ. А Петръ сѣ вървѣше и вървѣше безъ да знае кѣдѣ. Тихъ хладенъ вѣтрецъ развяваше неговый длъгъ перчень певолно го правѣше повече упоенъ и принесенъ. Умисленъ стигва той до крѣстопѣтъ. Единъ отъ тѣзи пѣтица водѣше къмъ Варна, другой назадъ къмъ Х-олу—Пазарджикъ кадѣ Доброджъ.

— Кой... и кадѣ сега, о Боже, думаше Петръ, като крѣтоса рѣцѣ и ся умысли. Въ село? — Отъ тамъ ся вече азъ отбихъ. Варна, Варна, тамъ